

Nr 187.

Av herr **Pettersson, Anton**, angående fördelningen av statens skogsutdikningsanslag m. m.

Den offentliga statistiken ger otvivelaktigt vittnesbörd om avtagande arbetslöshet och brist på arbetskraft inom vissa näringsgrenar på åtskilliga håll. Det är emellertid knappast möjligt att därav draga allt för generella slutsatser. Den arbetslöshet, som emellertid i större eller mindre omfattning är för handen inom vissa delar av landsbygden, speglas endast ofullständigt av den officiella statistiken. Att från andra näringar och andra trakter en viss dragning utövas på arbetskraften inom jordbruket för utjämnande av sådan arbetslöshet, är ur jordbrukets synpunkt endast delvis till gagn. Särskilt under bråd tid kräver jordbruket i icke ringa omfattning tillgång till viss reservarbetskraft och det är därför av betydelse att denna arbetskraft under mellantiden icke berövas bygden och modernäringen utan genom tillgång till andra arbetstillfällen kan bevaras där.

Utpräglade exempel på vad som anförts torde förhållandena i övre Norrland ge. Norrbottens och Västerbottens län uppvisa en större folkökning än som gäller som medeltal för övriga delar av landet och av denna folkökning kommer en väsentlig del otvivelaktigt på fjäll- och skogsbygdernas folk. Här växer en ungdom upp, som gärna vill i sina fäders spår fullfölja kampen för odlingen i dennas yttersta utmarker och som för sin utkomst är i betydande behov av arbetstillfällen även utöver vad jordbruket ger.

I yttrande av den 8 sept. 1937 angående statens anslag för skogsutdikning har centralrådet för skogsvårdsstyrelsernas centralförbund förordat en viss återhållsamhet i fråga om sådana anslag och detta uttalande har vidare upptagits i statsverkspropositionen under nionde huvudtiteln, punkt 186. Under hänvisande härtill har departementschefen ansett sig icke kunna biträda ett framställt önskemål om höjt skogsutdikningsanslag för lappmarksbefolkningens del.

Det finnes icke anledning att bestrida den allmänna riktigheten av ifrågasvarande uttalande av centralrådet. Men i fråga om de båda nordligaste länen har det otvivelaktigt icke samma giltighet som det kan ha för andra landsdelar.

Tvärtom torde omtanken om både behovet av arbetstillfällena och en rationell skogsvård i fråga om denna landsdel tala för att särskild hänsyn toges till dess förhållanden. Då emellertid behovet av anslag för skogsutdikning synes vara mindre för andra landsdelar och en reservation å 200,000 kr. per 1 juli 1938 torde finnas att disponera, synes det som om det anslag som i årets statsverksproposition upptages för ifrågasvarande ändamål — 200,000 kronor — skulle vara tillräckligt under förutsättning av att de båda

norra länens behov i tillbörlig utsträckning inom ramen av dessa medel beaktas. Skall anslaget för skogsdikning emellertid bliva till verkligt gagn för dessa fattiga bygder, synes det nödvändigt att den bidragsprocent som staten ger för skogsutdikningsföretag — 40 procent av det beräknade godkända kostnadsförslaget — böra avsevärt höjas. Särskilt för att anslaget skall bli till gagn för de många enskilda skogsägarna och sålunda innebära en hjälp för bönderna att bevara sina söner i hemmen och vid modernäringen, synes det nödvändigt att bidragsprocenten höjes till att utgå med 60 procent av kostnaden för utdikningsföretaget. Det är ju fråga om ett arbete på lång sikt och den enskildes ekonomi torde icke tåla en högre belastning.

Under åberopande av vad som sålunda anförts hemställes,

att riksdagen ville besluta att vid fördelningen av statens skogsutdikningsanslag enl. statsverkspropositionen, nionde huvudtiteln, punkt 186, särskild hänsyn tages till det större behovet av sådant anslag inom Norrbottens och Västerbottens län; samt

att i samband härmed bidragsprocenten för sådana skogsutdikningsföretag höjes från 40 procent till 60 procent.

Stockholm den 23 januari 1938.

Anton Pettersson.